

[Kjelgaard]

diskuteret det i forbindelse med aktieselskabsloven, men der er en anden ting, som måske er mere kompliceret her end i de andre sammenhænge. Hvis sparekassens vedtægter er stadfæstede før købet af de pågældende selskaber og altså ikke indeholder nogen bestemmelse om medarbejderrepræsentation, skal sparekassens og de pågældende selskabers vedtægter så ændres i overensstemmelse med lovforslaget? Og kan vedtægterne eventuelt ændres tilbage igen, hvis de pågældende selskaber siden afhændes?

I den foreslåede § 13, stk. 3, anføres, at i sparekasser, der ikke er omfattet af bestemmelserne i stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, kan vedtægterne tillægge sparekassens medarbejdere ret til at vælge to eller flere bestyrelsesmedlemmer. Det er her især tallet 2, jeg hæfter mig ved. Skal det forstås på den måde, at den lille sparekasse, der gerne vil være demokratisk og gerne vil have en medarbejder i bestyrelsen, ikke må nøjes med f. eks. én, nu det er en frivillig ordning? Skal det være 2 eller ingen?

I stk. 13 står der, at et bestyrelsesmedlem til enhver tid kan afsættes af den, som har valgt ham. Er det en slags fortrydelsesparagraf? Vil det sige, at medarbejderne kan fortryde et valg og f. eks. afsætte en medarbejderrepræsentant inden udløbet af den 2 års periode, han er valgt for, og så teoretisk på den måde skabe en masse manøvreforvirring?

Der står i stk. 12, at industriministeren fastsætter en hel del regler, f. eks. pkt. 4, om, under hvilken form medarbejderne i sparekasser med medarbejderrepræsentation skal orienteres om sparekassens forhold. Denne bestemmelse finder jeg fuldstændig overflødig. Hvorfor dele sparekasserne op i to grupper med og uden medarbejderrepræsentation? For selvfølgelig er medarbejderrepræsentanterne undergivet den samme tavshedspligt som de øvrige bestyrelsesmedlemmer, og det er afgjort i sparekassernes egen interesse, at medarbejderne er så velorienterede som muligt, så det problem tror jeg roligt ministeren kan overlade til sparekasserne selv.

Oven på det, jeg her har sagt, er det vist tydeligt, at vi i det konservative folkeparti er tilfredse med den gældende ordning, at vi er glade for den medarbejderrepræsentation, vi har, og at vi anser den for passende, hvori- mod en så voldsom udvidelse som den, der

er foreslået af ministeren, kun vil komplicere tingene og besværliggøre bestyrelsesarbejdet.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg vil godt starte med at takke ministeren for, at vi nu fik dette som et lovforslag i stedet for det, ministeren prøvede på at få vedtaget som ændringsforslag til det allerede fremsatte lovforslag, vi arbejdede med i erhvervsudvalget. Det er en god ting, når man har rødt og hvidt skilt ad, så man kan se, hvad der har den ene farve, og hvad der har den anden farve. Det lovforslag, vi arbejder med her, er et lovforslag, som med rette kan betegnes som ægte rødt; der er ikke noget at tage forkert af, det er ikke noget, man behøver at sætte etiket på. Vi må jo erkende, at et knebent flertal her i folketinget vedtog beslutningsforslag nr. B 12 i december måned, og så må disse mennesker jo fortsætte socialiseringen ad ægte rødt, men vi er i hvert fald tilfredse med, at vi på dette område vil have mulighed for at stemme for det, vi synes det er rigtigt at stemme for, det, som er hvidt, det, som er fornuftigt og gavnligt for erhvervslivet, herunder vores pengeinstitutter, og at vi så samtidig kan få lejlighed til at stemme imod ægte rødt. Det burde være således på de andre områder, vi arbejder med i erhvervsudvalget, f. eks. forsikringsloven, at det også var skilt ad dér, at vi havde ægte rødt for sig og det andet for sig. Men således er det altså ikke.

Det er klart, at når man kigger nærmere på konsekvenserne af et lovforslag som dette og man så oplever, hvordan det forholder sig i samfundet i øjeblikket, rejser der sig en masse spørgsmål. Hvordan vil det f. eks. være, når en erhvervsvirksomhed går konkurs og et pengeinstitut byder på den for at forsøge at redde sine fordringer og erhvervsvirksomheden f. eks. har 50 medarbejdere og pengeinstituttet i forvejen beskæftigede 30 medarbejdere? Så har man pludselig over 50 medarbejdere inden for noget, som måske er et koncernbegreb, og hvordan virker det så? Der er en masse tvivlsspørgsmål.

Man kunne også forestille sig, at et pengeinstitut ligger lige på grænsen til at få 50 medarbejdere, og det vil så måske begrænse antallet af medarbejdere for at slippe for ægte rødt. Jeg synes, at når vi tidligere, f. eks. inden for prisstoplovområdet, har sagt, at vi